

PRUYČH

100

KASS MORGAN

COO
BOO

Prvých 100

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kass Morgan
Prvých 100 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

PRVÝCH

100

KASS MORGAN

**COO
BOO**

S láskou a vďakou
venujem
svojim rodičom a starým rodičom.

KAPITOLA 1

Clarke

Dvere sa otvorili a Clarke vedela, že udrela jej posledná hodina.

Uprela pohľad na dozorcove topánky a pripravila sa na nával strachu a záchvat zúfalej paniky. Keď sa však jej mokré tričko odlepilo od prepotenej postele a nadvihla sa, pocítila úľavu.

Po tom, čo napadla dozorcú, ju presunuli na samotku, ale pre Clarke neexistovalo čosi také ako samota. Všade počula hlasy. Volali na ňu z kútov cely. Vypĺňali ticho medzi jednotlivými tlkotmi jej srdca. Kričali z najhlbších zákutí jej mysle. Netúžila po smrti, no ak to bol jediný spôsob, ako tie hlasy utíšiť, potom bola pripravená zomrieť.

Uväznili ju za vlastizradu, ale skutočná príčina jej zatknutia bola horšia, než si dokázal ktokoľvek predstaviť. Aj keby ju pri obnove súdneho konania nejakým zázrakom omilostili, bohvieako by sa jej neuľavilo. Jej spomienky boli totiž trýznivejšie ako steny cely.

Dozorca prestúpil z nohy na nohu a odkašľal si. „Väzenkyňa číslo 319, postavte sa, prosím.“ Bol mladší, než by čakala. Uniforma mu voľne visela na vysokom, chudom tele, z čoho vyplývalo, že na túto pozíciu nastúpil len nedávno. Keď človek dostával pár mesiacov vojenskej prídely stravy, ešte stále to nestačilo na zmiernenie následkov podvýživy, ktorá sužovala chudobné vonkajšie lode Kolónie – Walden a Arkádiu.

Clarke sa zhlboka nadýchla a vstala.

„Vystrite ruky,“ nariadil jej a z vrecka modrej uniformy vytiahol kovové putá. Clarke sa zachvela, keď sa prstami obtrel o jej ruku. Odkedy ju odvedli do novej cely, nielenže sa nedotkla iného človeka, ale žiadneho ani nevidela.

„Tlačia vás?“ opýtal sa a z jeho strohého tónu bolo cítiť náznak ľútosti, ktorý Clarke dojal natoľko, až ju zabolelo v hrudi. Bolo to tak dávno, odkedy jej niekto okrem Thalie – spoluväzenkyne z bývalej cely a zároveň jedinej priateľky na svete – prejavil súcit.

Pokrútila hlavou.

„Sadnite si na posteľ. Lekár je už na ceste.“

„Robia to tu?“ spýtala sa Clarke zachrípnutým hlasom a slová ju škríabali v hrdle. Ak k nej šiel lekár, znamenalo to, že jej odopreli obnovu súdneho konania. Nemalo by ju to prekvapovať. Podľa zákonov Kolónie popravovali dospelých hneď po usvedčení z trestného činu a neplnoletých posadili do nápravného zariadenia, kým nedovršíli osemnásť rokov, a potom dostali ešte poslednú šancu, aby presvedčili kompetentných, prečo by ich mali pustiť na slobodu. Ale v poslednom čase ľudí popravovali do niekoľkých hodín od skončenia obnoveného

súdneho konania – aj za zločiny, za ktoré by ich ešte pred pár rokmi omilostili.

Napriek tomu sa Clarke nechcelo veriť, že to spravia priamo v cele. Bolo to síce zvrátené, no svojím spôsobom sa tešila na poslednú cestu do nemocnice, kde strávila toľké hodiny počas praxe – na poslednú šancu zažiť niečo, čo bolo kedysi súčasťou jej života, hoci by to mal byť iba pach dezinfekčného prostriedku a hučanie ventilačného systému – než navždy stratí schopnosť čokoľvek cítiť.

Odrazu dozorca prehovoril, vyhýbajúc sa jej pohľadu. „Potrebujem, aby ste si sadli.“

Clarke sa niekoľkými krátkymi krokmi presunula k úzkej posteli a upäto sa posadila na kraj. Hoci vedela, že samota skresľuje pojem človeka o čase, nechcelo sa jej veriť, že tu bola zavretá skoro šesť mesiacov. Mala pocit, že rok, ktorý strávila s Thaliou a ich ďalšou spoluväzenkyňou Lisou, dievčinou s kamennou tvárou, ktorá sa prvýkrát usmiala až vo chvíli, keď vzali Clarke preč, trval celú večnosť. Iné vysvetlenie však neexistovalo. Dnes musela mať osemnásť a čakal na ňu jediný darček – injekčná striekačka, ktorá paralyzuje jej svalstvo, až jej napokon prestane biť srdce. Potom Clarkino mŕtve telo vypustia do vesmíru, tak ako to bývalo v Kolónii zvykom, a navždy bude brázdíť galaxiu.

Vo dverách sa zjavila akási postava a do cely vkročil vysoký, štíhly muž. Hoci mu sivé vlasy, siahajúce po pleciah, sčasti zakrývali odznak na golieri laboratórneho pláštá, Clarke nepotrebovala vidieť symbol jeho funkcie na to, aby vedela, že ide o hlavného lekárskeho experta Rady. Predtým než ju uväznili, strávila viac ako polovicu roka sledo-

vaním doktora Lahiriho a nedokázala ani spočítať, koľko hodín pri ňom prestála, kým operoval. Ostatní praktikanti závideli Clarke, že ju prideliili práve k nemu, a obviňovali ju z protekcie, keď zistili, že doktor Lahiri bol jedným z najbližších priateľov jej otca. Teda aspoň predtým, než jej rodičov popravili.

„Ahoj, Clarke,“ povedal privetivo, akoby ju zdravil v nemocničnej jedálni a nie vo väzenskej cele. „Ako sa máš?“

„Myslím, že lepšie, než sa budem cítiť o pár minút.“

Doktor Lahiri sa kedysi smial na Clarkinom čiernom humore, ale tentoraz sa zamračil a otočil sa k dozorcovi. „Mohli by ste jej rozopnúť putá a nechať nás chvíľu osamote, prosím?“

Dozorca sa nepokojne zamrvil. „Dostal som príkaz nenechávať ju bez dozoru.“

„Môžete počkať pred dverami,“ poznamenal doktor Lahiri s prehnanou trpezlivosťou. „Je to sedemnásťročné dievča, ktoré pri sebe nemá ani len zbraň. Myslím, že si s ňou dokážem poradiť.“

Dozorca sňal Clarke putá a vyhol sa pri tom jej pohľadu. Keď vychádzal von, kývol doktorovi Lahirimu hlavou.

„Chceli ste povedať osemnásťročné dievča,“ podotkla Clarke a prínútila sa k chatrnému úsmevu. „Alebo sa azda meníte na jedného z tých šialených vedcov, ktorí nikdy nevedia, aký je rok?“ Jej otec bol presne taký istý. Raz zabudol naprogramovať cirkadiánne svetlá v ich byte a vybral sa do práce o 0400 – priveľmi zahľbený do svojho výskumu, aby si všimol, že chodby lode sú úplne prázdne.

„Ešte stále máš sedemnášť rokov, Clarke,“ poznamenal doktor Lahiri pomalým, pokojným tónom, akým sa zrejme prihovárал pacien-

tom, ktorí sa práve prebrali po nejakej operácii. „Si na samotke iba tri mesiace.“

„Tak čo tu potom robíte?“ opýtala sa. Nedokázala však potlačiť paniku, ktorá sa jej vkradla do hlasu. „Zákon hovorí, že musíte počkať, kým dovŕším osemnásť.“

„Došlo k zmene plánov. Viac ti nie som oprávnený povedať.“

„Ste teda oprávnený *popraviť* ma, ale nie rozprávať sa so mnou?“ Spomenula si, ako počas súdneho procesu s jej rodičmi sledovala doktora Lahiriho. Jeho pochmúrny výraz si vtedy vysvetľovala ako prejav nesúhlasu s priebehom konania, no teraz si tým nebola istá. Nesnažil sa ich nijako obhájiť. Ani nik iný. Iba tam mlčky sedel, zatiaľ čo Rada odsúdila jej rodičov – dvoch najlepších vedcov v celom Phoenixe – za porušenie doktríny Gaia, ktorá predstavovala súbor pravidiel, ustanovených po Katakлизme s cieľom zaručiť prežitie ľudskej rasy. „A čo moji rodičia? Aj ich ste zabili?“

Doktor zatvoril oči, ako keby sa Clarkine slová zrazu premenili na čosi viditeľné. Niečo absurdné. „Neprišiel som ťa zabiť,“ šepol. Otvoril oči a ukázal na stoličku vedľa Clarkinej postele. „Môžem?“

Keď Clarke neodpovedala, doktor Lahiri vykročil a sadol si, takže jej teraz hľadel priamo do tváre. „Môžeš mi, prosím, ukázať ruku?“

Clarke pocítila, ako jej stislo hrud', no prinútila sa dýchať. Klamal. Bolo to kruté a zvrátené, ale o chvíľku bude mať po tom.

Spravila, o čo ju žiadal. Doktor Lahiri medzitým siahol do vrecka plášťa a vytiahol odtiaľ kus tkaniny, ktorá páchla dezinfekčným prostriedkom. Keď jej ňou prešiel po vnútornej strane ruky, zachvela sa. „Neboj sa. Nebude to bolieť.“

Clarke zatvorila oči.

Spomenula si na mučivý pohľad, ktorý na ňu uprel Wells, keď ju dozorcovia odvádzali zo siene Rady. Zatiaľ čo hnev, ktorý ju spaľoval počas súdneho konania, odvtedy dávno ustal, pri spomienke na Wellsa prenikol jej telom ďalší žiar, ako keď umierajúca hviezda vyše posledný záblesk svetla predtým, než navždy vyhasne.

Jej rodičia boli mŕtvi a všetko to bola jeho vina.

Doktor Lahiri jej chytil ruku a snažil sa nahmatať žilu.

Mami, oči, čoskoro sa uvidíme.

Jeho stisk zosilnel. Už to prišlo.

Pocítila pichnutie na vnútornej strane zápästia a zhlboka sa nadýchla.

„Tak. Hotovo.“

Clarke prudko otvorila oči. Pozrela sa dole a zbadala, že má na ruke pripnutý kovový náramok. Prešla po ňom prstom, no vtom akoby sa jej do kože zapichol tucet drobných ihliel. Hneď sa strhla.

„Čo to je?“ spýtala sa vydesene a odtiahla sa od neho.

„Neboj sa,“ povedal s priam neznesiteľným pokojom. „Je to transponder vitálnych funkcií. Bude sledovať tvoje dýchanie, zloženie krvi a zbierať všemožné užitočné informácie.“

„Užitočné pre koho?“ opýtala sa Clarke, ale keď pocítila strach, ktorý sa jej usadil v žalúdku, hneď vytušila, kam sa bude uberať jeho odpoveď.

„Dopracovali sme sa k významným zisteniam,“ podotkol doktor Lahiri. Svojimi rečami pôsobil ako bezduchá napodobenina Wellsovho otca, kancelára Jahu, počas niektorého prejavu pri príležitosti Dňa prímeria. „Mala by si byť veľmi hrdá. Vďačíme za to tvojim rodičom.“

„Mojich rodičov popravili za vlastizradu.“

Doktor Lahiri na ňu vrhol nesúhlasný pohľad. Pred rokom by Clarke zahanbene odvrátila zrak, no teraz nie. „Nepokaz to, Clarke. Máš šancu urobiť správnu vec, vyvážiť desivý zločin svojich rodičov.“

Zrazu sa ozval tupý úder a po ňom nasledovalo buchnutie – Clarke totiž vrazila lekárovi päšťou do tváre, až udrhel hlavou do steny. O pár sekúnd nato sa zjavil dozorca a skrútil jej ruky za chrbtom. „Ste v poriadku, pane?“ spýtal sa.

Doktor Lahiri sa pomaly posadil, šúchajúc si sánku, a hľadel na Clarke s nahnevaným, ale zároveň i pobaveným výrazom. „Aspoň vieme, že si poradíš s ostatnými odsúdencami, keď dorazíte do cieľa.“

„A kam to máme akože doraziť?“ zavrčala Clarke a usilovala sa vymaniť z dozorcovho zovretia.

„Dnes vyprázdňujeme nápravné zariadenie pre mladistvých. Sto šťastných kriminálnikov dostane šancu budovať dejiny.“ Kútiky úst sa mu nadvihli do samofúbeho úsmevu. „Ideš na Zem.“

KAPITOLA 2

Wells

Kancelár zostarol. Hoci ubehlo iba necelých šesť týždňov, odkedy videl Wells otca naposledy, vyzeral o niekoľko rokov staršie. Na sluchách mu pribudli ďalšie sivé pramene a vrásky okolo očí sa mu ešte viac prehĺbili.

„Už mi konečne povieš, prečo si to spravil?“ opýtal sa kancelár a unavene si vzdychol.

Wells sa zamrivil na stoličke. Cítil, že pravda sa mu už-už derie von z hrdla. Dal by takmer hocičo za to, aby vymazal sklamanie na otcovej tvári, ale nemohol to riskovať – nie predtým, než sa dozvie, či jeho ľahkomyseľný plán vôbec fungoval.

Wells sa vyhol otcovmu pohľadu, obzerajúc sa po miestnosti, a snažil sa vryť do pamäti relikvie, ktoré možno vidí poslednýkrát: kostru orla, sediaceho v sklenenej klietke, zopár obrazov, ktoré prežili požiar

v Louvri a fotografie nádherných mrtvých miest, z ktorých názvov mu vždy behali po chrbte zimomriavky.

„Bola to stávka? Chcel si sa predviesť pred kamarátmi?“ Kancelár rozprával tým istým nízkym, pokojným tónom ako počas pojednávania Rady, a potom zdvihol obočie, naznačujúc, že dáva slovo Wellsovi.

„Nie, pane.“

„Pochytil ťa nejaký chvíľkový záchvat šialenstva? Bol si nadrogovaný?“ spýtal sa s nádejou v hlase, čo by Wellsa v inej situácii celkom pobavilo. Na otcovom pohľade však nebolo nič vtipné, v jeho očiach sa zračila vyčerpanosť a zmätenosť, ktoré v nich Wells nevidel od matkinho pohrebu.

„Nie, pane.“

Wellsa na okamih pochytilo nutkanie dotknúť sa otcovej ruky, ale okrem púť na zápästiach mu v tom zabránilo aj čosi iné. Dokonca i keď stáli okolo vypúšťacieho otvoru a dávali posledné zbohom Wellsovej mame, nepreklenuli pätnásťcentimetrovú medzeru, ktorá ich od seba delila. Wells a jeho otec pripomínali dva magnety, odpudzované nábojom ich smútku.

„Malo to politický motív?“ Jeho otec sa nepatrne mykol, akoby ho tá myšlienka práve udrela do tváre. „Naviedol ťa na to niekto z Waldenu alebo Arkádie?“

„Nie, pane,“ odvetil Wells, potláčajúc rozhorčenie. Jeho otec sa posledných šesť týždňov očividne pokúšal spraviť z neho nejakého rebela a preprogramoval si spomienky v snahe pochopiť, prečo sa jeho syn, kedysi vynikajúci študent a teraz jeden z najlepších kadetov, dopustil najhoršieho verejného previnenia proti právnemu poriadku

v histórii. Hoci by sa jeho otec dozvedel pravdu, aj tak by to nechápal. Podľa kancelára bolo totiž podpálenie edenského stromu – rastliny, ktorú priniesli na Phoenix tesne pred Exodom, jednoducho neospravedlniteľné. Wells však nemal inú možnosť. Keď zistil, že Clarke patrila k stovke delikventov, ktorých posielajú na Zem, musel nejako preniknúť do ich radov. No keďže bol kancelárov syn, do nápravného zariadenia ho mohlo dostať jedine najhoršie verejné previnenie proti právnemu poriadku.

Wells si spomenul na to, ako sa počas ceremónie pri príležitosti Dňa prímeria predieral pomedzi ľudí. Cítil na sebe ťarchu stoviek očí, a keď vybral z vrecka zapaľovač, škrtol ním a v tme zažiarila jasná iskra, triasla sa mu ruka. Chvíľu všetci mlčky hľadeli na plamene, ktoré oblizovali strom. A len čo sa v tom náhlom zmätku dozorcovia rozbehli k vinníkovi, nikomu neuniklo, koho odvedli z miesta činu.

„Čo dopekla si si myslel?“ opýtal sa kancelár a upieral naňho neveriaccky pohľad. „Mohol si podpáliť celú sálu a zabiť všetkých, čo tam boli.“

Urobí lepšie, keď bude klamať. Jeho otec ľahšie uverí tomu, že to bola stávka. Alebo môže predstierať, že *bol* vážne nadrogovaný. Obe z týchto scenárov by boli pre kancelára prijateľnejšie než pravda – že Wells riskoval všetko pre nejaké dievča.

Za Wellsom sa zatvorili nemocničné dvere, ale na tvári mal ešte stále primrznutý úsmev – to ustavičné nadvihovanie kútikov úst ho stálo toľko síl, že mu to asi natrvalo poškodilo svaly na tvári. Jeho mama si zrejme pod vplyvom utlmujúcich liekov myslela, že ten úsmev je skutočný a presne o to

mu išlo. Držala Wellsa za ruku, zatiaľ čo on sypal z rukáva jednu lož za druhou – boli síce trpké, no neškodné. *Áno, otec i ja sa máme dobre.* Nepotrebovala vedieť, že za celé týždne si vymenili sotva viac než len zopár slov. *Keď sa budeš cítiť lepšie, dočítame* Úpadok a zánik Rímskej ríše. Obaja tušili, že sa nikdy neprepracujú k poslednému zväzku.

Wells vykázol z nemocnice a vykročil po palube B, ktorá bola našťastie prázdna. V tomto čase bola väčšina ľudí na seminároch, v práci, alebo na Burze. Wells mal práve sedieť na prednáške z dejepisu, ktorý bol inak jeho obľúbeným predmetom. Vždy zbožňoval príbehy o starobylých mestách ako Rím a New York, ktorých oslnivým víťazstvám sa vyrovnala iba veľkosť ich pádu. Nemohol však stráviť dve hodiny v spoločnosti tých istých spolužiakov, ktorí mu posielali nejasné sústrastné správy. O mame sa mohol porozprávať jedine s Glass, ale tá bola v poslednom čase akási uzavretá.

Wells si nebol istý, ako dlho mu trvalo, kým si uvedomil, že stojí pred dverami knižnice. Zadával sa do očného skenera, chvíľu počkal a potom priložil palec k snímaču odtlačkov. Dvere sa otvorili a len čo cez ne prekázol, hneď sa za ním aj zabuchli, akoby mu urobili obrovskú službu už len tým, že ho vôbec vpustili dnu.

Keď sa Wells ocitol v tichu a prítmí knižnice, zhlboka si vydýchol. Knihy, ktoré vyniesli na Phoenix pred Kataklyzmou, sa uschovávali vo vysokých schránkach bez kyslíka, lebo sa tým výrazne spomaľovalo ich opotrebovanie, a práve preto sa mohli čítať iba v knižnici, aj to vždy len pár hodín. Obrovská miestnosť bola skrytá pred cirkadiánnymi svetlami a neustále v nej vládlo šero.

Wells tu trávil s mamou každé nedeľné popoludnie, odkedy si len pamätal. Keď bol malý, čítavala mu nahlas, no neskôr už sedeli bok po boku,

každý zahľbený do svojej knihy. Jej choroba však postupovala, bolesti hlavy sa zhoršovali, a tak jej začal čítať Wells. Večer predtým, než ju prijali do nemocnice, načali druhý zväzok *Úpadku a zániku Rímskej ríše*.

Prepletal sa pomedzi úzke uličky k oddeleniu anglického jazyka a potom k histórii, ktorá bola umiestnená v tmavom zadnom kúte. Zbierka kníh bola menšia, než mala byť. Prvá koloniálna vláda rozhodla, že na Phoenixe stačí mať všetky texty v digitálnej podobe, ale o necelých sto rokov akýsi vírus zničil väčšinu digitálnych archívov, a tak im zostali iba knihy zo súkromných zbierok, ktoré odovzdali pôvodní kolonisti svojim potomkom ako rodinné pamiatky.

Wells si čupol k očnému skeneru. Potom priložil palec na zámku a sklo sa so syčaním otvorilo, keďže došlo k porušeniu vákuového tesnenia. Siahol dnu po *Úpadku a zániku*, no v tej chvíli sa zarazil. Chcel pokračovať v čítaní, aby o tom mohol porozprávať mame, ale bolo by to isté, ako keby za ňou prišiel do nemocničnej izby s jej pamätnou doskou a poprosil ju, aby si na ňu sama napísala text.

„Schránky sa nemajú nechávať otvorené,“ ozval sa ktosi za ním.

„Áno, ďakujem,“ povedal Wells – trochu ostrejšie než plánoval. Potom vstal, otočil sa a zbadal pred sebou povedomé dievča. Bola to tá praktička z nemocnice. Wellsa nahnevalo, že sa mu tieto dva svety preplietli práve tu. Knižnica bola preňho miestom, kam chodil, aby zabudol na nepríjemný pach dezinfekčného prostriedku a pípanie kardiografu, ktoré mu pripadalo skôr ako odčítavanie posledných hodín človeka, než signál, že ešte žije.

Dievčina o krok cúvla, naklonila hlavu a svetlé vlasy sa jej zosunuli nabok. „Ach, to si ty.“ Wells sa už pripravil na to, že keď ho spozná, začne

bleskurýchlo klipkať očami, čo by znamenalo, že už horúčkovito rozposiela kamarátom správy cez rohovkový implantát. No jej oči sa upierali priamo naňho, akoby sa mu dívala rovno do mozgu a odlupovala jeho jednotlivé vrstvy, odhaľujúc myšlienky, ktoré cieľavedome ukryl.

„Nechcel si tú knihu?“ Kývla na poličku, kde ležal *Úpadok a zánik*.

Wells pokrútil hlavou. „Prečítam si ju inokedy.“

Chvíľu bola ticho. „Myslím, že by si si ju mal vziať teraz.“ Wells zaťal zuby, no keď na to nič nepovedal, pokračovala. „Vídavala som ťa s tvojou mamou. Mal by si jej ju zaniest.“

„To, že môj otec stojí na čele Rady, ešte neznamená, že môžem len tak porušiť tristoročné pravidlo,“ povedal a z jeho tónu bolo cítiť štipku povýšenectva.

„Knihe sa za tých niekoľko hodín nič nestane. Účinky vzduchu sa zveličujú.“

Wells nadvihol obočie. „Aj funkcia skenera pri východe sa zveličuje?“ Nad väčšinou dvier vo verejných inštitúciách na Phoenixe boli skenery, ktoré sa dali naprogramovať podľa rôznych požiadaviek. Napríklad ten v knižnici kontroloval molekulárnu kompozíciu každého človeka, ktorý vyšiel, aby sa nestalo, že niekto odíde s knihou v ruke alebo pod šatami.

Na tvári sa jej mihol úsmev. „Na to som prišla už dávno.“ Obzrela sa cez plece do tmavej uličky medzi policami, siahla do vrecka a vytiahla odtiaľ kus sivej tkaniny. „Toto zabráni skeneru, aby rozoznal celulózu v papieri.“ Podávala mu ju. „Tu máš. Vezmi si to.“

Wells o krok cúvol. Riziko, že sa ho to dievča snaží dostať do problémov, bolo oveľa vyššie než možnosť, že má vo vrečku ukrytú nejakú zázračnú látku. „Načo ti je?“

Pokrčila plecami. „Rada čítam na rôznych iných miestach.“ Keď nič nevravel, usmiala sa a natiahla k nemu druhú ruku. „Daj mi tú knihu. Ja ti ju vynesiem a vezmem do nemocnice.“

Wells jej ju podal, no samého ho to prekvapilo. „Ako sa voláš?“ spýtal sa.

„Aby si vedel, komu budeš naveky zaviazaný?“

„Aby som vedel, koho viniť, keď ma zatknú.“

Dievčina si strčila knihu pod pazuchu a potom mu podala ruku. „Clarke.“

„Wells,“ odvetil a potriasol jej ju. Usmial sa a tentoraz to nebolelo.

„Ten strom sa im takmer nepodarilo zachrániť.“ Kancelár sa uprene díval na Wellsa, akoby na jeho tvári hľadal náznak ľútosti alebo škodoradosti – čokoľvek, čo by mu pomohlo pochopiť, prečo sa jeho syn pokúsil podpáliť jediný strom, ktorý sa im podarilo zachrániť zo spustošenej planéty. „Niektorí z členov Rady ťa chceli okamžite popraviť napriek tomu, že ešte nie si plnoletý. Tvoj život sa mi podarilo ušetriť len tak, že som ich presvedčil, aby ťa poslali na Zem.“

Wells si uľavene vydýchol. Vo väzení bolo menej než stopäťdesiat detí, a tak usudzoval, že vezmú všetkých starších tínedžerov, ale až doteraz si nebol istý, či ho na tú misiu vyšlú.

Otec naňho prekvapene vyvalil oči, no hneď si dal všetko dokopy. „O to ti vlastne išlo, však?“

Wells prikývol.

Kancelár sa uskrnul. „Keby som tušil, že chceš tak zúfalo vidieť Zem, vybavil by som ti, aby ťa pričlenili k druhej výprave. Len čo by sme zistili, či je to bezpečné.“

„Nemal som chuť čakať. Chcel som ísť s prvou stovkou.“